

nežli rozhodne o nároku na placení výživného. Při tom se upozorňuje, že opatrovníci v tomto řízení nebude moci zůstat matka pro rozpor zájmů a že bude musiti býti dítěti zřízen nestranný opatrovník k činu (§ 271 obč. zák.).

Čís. 12865.

Ustanovení § 47, druhý odstavec, ex. ř. lze použít i, byly-li sice svršky povinného zabaveny, avšak po zabavení byly povinným odstraněny z místa, kde byly v den zabavení, čímž bylo provedení exekuce zmařeno.

(Rozh. ze dne 30. září 1933, R I 804/33.)

Soud první stolice vyhověl návrhu vymáhajícího věřitele, by dlužníku bylo uloženo pod přísahou udati, kde jsou nyní věci zabavené dne 21. února 1933 u Josefa L-a. **Rekursní soud** návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jest nesporno, že jde o exekuci k vynucení zaplacení pohledávky peněžité, při níž dlužník jest podle § 47 druhý odstavec ex. ř. povinen předložit seznam svého jmění a udati místo, kde jsou jednotlivé části jeho majetku. V souzeném případě bylo již výkonným orgánem sepsáno jmění dlužníků, pokud bylo v uschování u speditéra Josefa L-a, a v tom směru není třeba, by dlužníci seznam jeho předložili, neboť by byl jen opakováním zájemního protokolu; zbývá jen, by po rozumu § 47 druhý odstavec ex. ř. udali místo, kde zabavené svršky nyní jsou. Tomu není na závadu předpis § 47 první odstavec ex. ř., jenž jedná jen o přísežném udání místa, kde jsou věci, jichž vydání nebo plnění dlužníkem má býti vynuceno, neboť i § 47 druhý odstavec ex. ř. týkající se mobilární exekuce pro pohledávky peněžité, žádá přísežné udání místa, kde svršky, tvořící majetek exekutů, jsou, a o tento případ tuto jde. Podmínkou vyjevovací přísahy podle § 47 druhý odstavec ex. ř. ovšem jest, by exekuce zůstala bezvýslednou. V souzeném případě byly sice svršky exekutů zabaveny, avšak po zabavení byly exekuty odstraněny z místa, kde se nacházely v den zabavení, čímž bylo provedení exekuce zmařeno. Podmínkou přísahy vyjevovací není, aby byl učiněn marně pokus něco zabavit, stačí, že nelze pokračovati v exekuci uschováním a prodejem svršků, ježto byly svršky exekuty odstraněny z místa zabavení a exekuti se zdráhají udati místo, kde svršky ty nyní jsou.

Čís. 12866.

Advokátovi nepřisluší již samo o sobě zákonné zástavní právo na hotovosti, již pro svého klienta přijal, nýbrž může se na ní zástavním právem zajistiti jen složením na soudě za předpokladů § 19 adv. ř.

Složil-li advokát hotovost, již pro svého klienta přijal, do soudní úschovy, ač palmární účet nebyl mezi ním a jeho klientem sporný, nenabyl k složené hotovosti zástavního práva podle § 19 adv. ř.

Složením na soudě nepozbyl však advokát práva podle § 19 první odstavce adv. ř., aby si z peněz, které přijal pro svého klienta, s jeho souhlasem srazil výlohy a odměny za svou činnost jako advokát, chtěl-li složením jen přenechatí exekučnímu soudu, by rozhodl podle zákona a by prohlásil, že mu přednostní právo k složeným penězům přísluší a že toto jeho právo musí býti respektováno i exekučními zástavními věřiteli.

Advokát mohl si arcit' sraziti jen palmární pohledávky, které mu vznikly do dne doručení usnesení o exekučním zabavení peněz jeho klienta, nikoliv též napotomní palmární pohledávky, i když k tomu byl svým klientem zmocněn.

(Rozh. ze dne 30. září 1933, Rv I 2063/31.)

U žalovaného advokáta byla pro jeho klienta Aloisa P-a složena Antonínem Č-em kupní cena za mlýn 120.000 Kč. Ježto na pohledávku Aloisa P-a z kupní smlouvy byla vedena různými věřiteli exekuce, složil žalovaný advokát na soudě část kupní ceny 38.522 Kč 59 h, jež mu zbyla po vykonaných platech. K složené částce uplatňoval žalovaný zástavní právo podle § 19 adv. řádu. Exekuční soud přikázal složenou částku žalovanému ke krytí jeho palmární pohledávky. Vymáhající věřitel Julius W., byv poukázán s odporem proti tomuto přikázání na pořad práva, domáhal se na žalovaném žalobou, o niž tu jde, by žalobcovu odporu bylo vyhověno a by ze složených peněz bylo žalobci přikázáno 35.573 Kč 35 h. Procesní soud první stolice vyhověl žalobě co do 5.000 Kč, jinak ji zamítl. Odvolací soud k odvolání žalobcovu přikázal žalobci 35.573 Kč 73 h.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Žalovaný opírá nárok na uspokojení své palmární pohledávky v přednostním pořadí při rozvrhu o předpisy § 19 adv. ř. Tyto předpisy upravují zevrubně postup advokáta, jenž se chce učiniti zaplacená nebo zajištěna za své výdaje a odměny z hotovosti, kterou přijal pro svého klienta. Může si příslušné částky sraziti, ale musí hned o tom se stranou sčítovati. Jakmile však klient popře správnost a výši advokátovy pohledávky, není advokát již oprávněn sraziti si přes to o své újmě svou pohledávku, nýbrž, nevedlo-li snad k cíli smírné zakročení výboru advokátní komory, jest jen oprávněn ke svému krytí složití příslušnou částku na soudě a povinen dokázati správnost a výši své pohledávky. Teprve k částce takto složené přísluší mu zákonné právo zástavní. Z těchto ustanovení vysvítá, že advokátovi na hotovosti, kterou pro svého klienta přijal a již má v uschování, nepřísluší již samo

o sobě zákonné právo zástavní, nýbrž že se může na ní zástavním právem zajistiti jen složením u soudu, a to za předpokladů § 19 adv. ř. Než těchto předpokladů v souzeném případě není, neboť palmární účet nebyl mezi žalovaným a jeho klientem Aloisem P-em sporný, takže žalovaný neměl příčiny, aby u soudu složil příslušnou částku z oněch 120.000 Kč, které přijal pro svého klienta od Antonína Č-a. Žalovaný nemůže proto opíratí právo k přednostnímu uspokojení z částky 38.522 Kč 59 h, jím u okresního soudu v K. jako u soudu exekučního složené o zákonné zástavní právo podle § 19 čtvrtý odstavec adv. ř., jak se mylně domnívá a jak doličují nižší soudy. Přes to jest mu přiznati toto přednostní úkojné právo aspoň v obmezeném rozsahu, avšak z jiných důvodů, které jsou opodstatněny skutkovým přednesem žalovaného a zjištěním nižších soudů.

Usnesením obchodního soudu v Praze ze dne 30. března 1927 bylo k zajištění směnečné pohledávky vymáhajícího věřitele Ladislava V-a 30.000 Kč s přísl. povoleno zabavení nároku na částku 120.000 Kč, kterou Antonín Č. jako část kupní ceny za nemovitost od dlužníka Aloise P-a koupenou k rukám žalovaného uhradil, pokud se týče zabavením nároku dlužníkova proti žalovanému na vydání této části ceny trhově. Usnesením okresního soudu v K. jako soudu exekučního ze dne 14. října 1927 byla po přeměně zajišťovací exekuce v exekuci uhražovací přikázána zabavená pohledávka vymáhajícímu věřiteli k vybrání. Zabavením a přikázáním pohledávky k vybrání nemůže vymáhající věřitel nabýti více práva než kolik měl jeho dlužník proti poddlužníkovi v době zabavení. V souzeném případě přichází v úvahu jako doba zabavení 9. duben 1927, ježto tohoto dne bylo doručeno žalovanému jako poddlužníku usnesení exekuci povolující. Vymáhající věřitel Ladislav V., pokud se týče žalobce jako jeho právní zástupce mohli proto požadovati na žalovaném vyplacení zabavené a k vybrání přikázané pohledávky jen v oné výši, jak ji mohl v době zabavení po něm požadovati Alois P. Žalovaný, když byl jako poddlužník žalován vymáhajícím věřitelem Ladislavem V-em o zaplacení zabavené pohledávky, namítal, že z peněz, jež ho došly pro Aloise P-a, konal různé platy podle příkazu svého klienta, a odpočítal svou palmární pohledávku, kterou jeho klient ve výši 110.724 Kč 74 h uznal za správnou, a že takto byla vyčerpána celá částka 120.000 Kč až na zbytek 9.275 Kč 26 h, který si zadržel jako zálohu k zaplacení dávky z přírůstku hodnoty; na této námitce trval žalovaný i když skládal spornou částku zabavené pohledávky k exekučnímu soudu a když přihlašoval svou pohledávku k rozvrhování roku. Za tohoto stavu věci nepozbyl žalovaný složením peněz u soudu práva, jež mu přísluší podle § 19 první odstavec adv. ř. a jež mu umožnilo, by si z peněz, které přijal pro svého klienta, za jeho souhlasu srazil výlohy a odměny za svou činnost jako advokát, neboť tímto složením chtěl jen, jak vysvítá z jeho přihlášky, přenechatí soudu exekučnímu, by rozhodl podle zákona a by prohlásil, že mu přednostní úkojné právo ke složeným penězům přísluší a že toto jeho právo musí býti respektováno i exekučními zástavními věřiteli. Žalovaný mohl si ačciť sraziti jen ony palmární pohledávky, které mu vznikly do dne do-

ručení usnesení o exekučním zabavení peněz pro pohledávku Ladislava V-a, pokud se týče žalobcovu, t. j. d o 9. d u b n a 1927 a nikoli též pohledávky palmární po té vzniklé do dne uznání Aloisem P-em, t. j. 8. října 1927, i když k tomu byl svým klientem zmocněn. Doručením dotyčného usnesení byla žalovanému jako poddlužníkovi podle § 294 ex. ř. odňata možnost, by disponoval zabavenými penězi podle nařízení svého klienta, i když bylo učiněno před doručením záповědi, neboť příkazem dlužníkovým, by poddlužník s částkou u něho pro dlužníka složenou určitým způsobem naložil, nepřestává složená částka býti zabavitelným majetkem dlužníkovým. Žalovaný nemohl tudíž po doručení záповědi použití zmocnění svého klienta a sraziti si další palmární pohledávku z přijatých peněz, neboť tím by zabavenou pohledávku snížil na škodu vymáhajícího věřitele. Ježto nižší soudy, vycházejíce z nesprávného právního posouzení, nezjistily, jakou částkou vznikla žalovanému palmární pohledávka do 9. dubna 1927, zůstalo řízení již v první stolici kusým.

Čís. 12867.

V případě § 38 c. ř. s. stačí, nařídil-li soud při roku zástupci žalovaného, jenž se nemohl vykámati plnou mocí, by ji ve lhůtě předložil; pohrůžky, že bude jinak vydán rozsudek pro zmeškání, potřebí nebylo.

(Rozh. ze dne 30. září 1933, R II 336/33.)

V řízení o žalobě na okresním soudě nedostavil se žalovaný osobně k prvnímu ústnímu jednání, místo něho se dostavil advokát, který nepředložil za žalovaného plnou moc. Bylo mu proto uloženo, by plnou moc do čtrnácti dnů předložil. Žalobkyně navrhla, by pro případ, že nebude plná moc do stanovených čtrnácti dnů předložena, vynesen byl rozsudek pro zmeškání. Žalovaný do čtrnácti dnů plnou moc nepředložil, načež soud první stolice uznal rozsudkem pro zmeškání podle žaloby. Odvolací soud nevyhověl odvolání, uplatňujícímu zmatečnost.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Podle § 38 c. ř. s. může soud zástupci, jenž se nevykázal plnou mocí, naříditi, by plná moc oprávnující k procesním úkonům byla předložena dodatečně, a může až do vypršení lhůty k tomu stanovené zadržeti rozhodnutí neb opatření, které by mělo býti vydáno. Prošla-li lhůta marně, budiž postupováno bez zřetele k onomu zakročení. Podle tohoto zákonného předpisu není třeba, by soudce zvláštním usnesením nařídil dodatečné předložení plné moci, aspoň to zákon nenařizuje, jakž činí v § 9 c. ř. s., kde jde o ustanovení opatrovníka straně žalované, jež jest k rozepři nezpůsobilou (§ 8 c. ř. s.). Stačilo proto, nařídil-li soud při roku dne 3. února 1933 zástupci strany žalo-